

Мирослав Качаревић

*Из златне земље израстају руке да љубе сунце.
Лепим шаке на месо сунца
и певам ко лето из снега ископано.
Моје руке су земља, а земља није светлост.
Вечита светлост жубори у мени.
Вечито жуборење светли у мени.
Ја пијем небо.
Море је моја крв.
Ја плав, а море жуто.*

*На судару између мене и неба ниче ружа
и пчела рађа пчела од њеног црвенила.
Кренуо бих пут свилених цветова
да пчеле ми буду пријатељи,
Цветова нема. Пчеле су мртве.
Море је мртво, а ја жив.*

*Из златне земље израстају руке да љубе сунце.
Руке су цвет и птица,
Сунце је у плавим рукама, а ја сам жуто.
И сунце је жуто.
И зато живим. Зато сам мртав.*